

pravil, zamítnouti pro tentokrát proto, že žalobkyně neprovedla dosud spor s kupitelem klavíru o jeho vydání, takže není na jisto postaveno, zda kupitel, Tomáš M., není povinen klavír jí vydati, aniž zjištěno, že nabyl klavíru bezelstně, pokud se týče není správným názor odvolacího soudu, že žaloba jest předčasná, ježto žalobkyně neučinila ve sporu návrhu podle §u 236 c. ř. s. a nevydobyła si mezitímního rozsudku zjišťujícího podmínku pro nabytí vlastnictví ke klavíru Tomášem M-em, totiž jeho bezelstnost. Bezelstnost Tomáše M-a při nabytí klavíru koupí od žalovaného tak jako někdejší vlastnictví žalobkyně ke klavíru a neoprávněnost prodeje klavíru žalovanému prý jen svěřeného, jsou vesměs předpoklady žaloby o odškodnění podle §u 367 poslední věta obč. zák. a, jsou-li tyto předpoklady sporné a nebylo-li o nich již jinde rozhodnuto, nutno o nich v tomto sporu jako o předurčujících rozhodnouti. Vyloučiti tyto předurčující otázky z rámce vedeného sporu a odkazovati rozhodnutí o nich sporu jinému nelze. Toliko, kdyby dotyčné předurčující právní poměry a okolnosti byly předmětem již jiného zahájeného sporu, bylo by možno řízení v tomto sporu podle §u 190 c. ř. s. přerušiti. Tento případ dán není. Nelze nutiti žalobkyni, aby nejprve provedla bezúspěšný spor s kupitelem klavíru, to tím méně, ježto by rozhodnutí v dotyčném sporu nebylo ani pro žalovaného jakožto osobu mimo spor stojící závazným, a také nelze stranu nutiti, by učinila ve sporu určovací návrh a vydobyła si mezitímní rozsudek o některém z předpokladů jejího nároku neb obrany. Stanovisko nižších soudů, že nelze o bezelstnosti Tomáše M-a ohledně nabytí klavíru rozhodnouti, než jen ve sporu s ním vedeném, není správné. To, že Tomáš M. není stranou ve sporu, není tomu, by uvěšená okolnost, pokud se týče právní poměr nebyl v tomto sporu zjištěn, na překážku. Rozdíl oproti sporu žalobkyně proti Tomáši M-ovi jest jen ten, že v tomto sporu vzhledem k domněnce §u 328 obč. zák. nebude na žalobkyni, by ona dokazovala jí tvrzenou bezelstnost, nýbrž by žalovaný dokázal nedostatek bezelstnosti na straně Tomáše M-a.

Čís. 5393.

O tom, zda obec řádně dostála povinnosti §u 3 nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. o odkladu exekuce, nelze rozhodovati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 27. října 1925, R I 858/25.)

Při vyklizení žalobce z obytného stavení manželů P-ových byly žalobcovy svršky v jeho nepřítomnosti s přibráním důvěrníků z obydlí vyklizeny a postaveny na silnici a byly pak starostou obce S. zaneseny do opatřené místnosti. Žalobce, tvrdě, že místnost nebyla vhodným náhradním bytem a že utrpěl škodu na věcech i na zdraví, dále, že jeho nábytek byl poškozen, nádobí při přestěhování bylo rozbito a také stříbrné kapesní hodinky se mu ztratily, domáhal se na obci S. zaplacení 5000 Kč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud k žalobcovu odvolání zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a žalobu odmítl. D ů v o d y: Pokud jde o právní stránku, nutno

především vyšetřiti, zda jsou zde předpoklady pro soudní uplatňování práva, o němž žalobce tvrdí, že mu přísluší. Teprve potom dalo by se mluvíti o otázce promlčení, jakož i o tom, zda obec vůbec ručí za škodu na zdraví. I dle tvrzení žalobce sama nejde o smlouvu uschovací, již by žalobce byl snad se žalovanou obcí uzavřel dle §u 983 obč. zák., pokud se týče §u 349 ex. ř. Žalobce, jak zjištěno, nabytku nadále užíval a obec nestarala se o opatření nabytku. Pakliže tedy obec při nuceném vyklizení bytu dle §u 3 nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. starala se o věci nuceně vyklizené a byla obezřelá při jich přenesení, nejde o soukromoprávní poměr, nýbrž o právní poměr, který vyplývá z veřejnoprávního poměru, k čemuž obec také ve smyslu péče o chudinství, která jí náleží, byla povinna. Tato povinnost ukládá se obci jakožto veřejnoprávnímu svazu. Obec má pečovati dle těchto veřejnoprávních ustanovení o zájmy svých členů a zda obec této své povinnosti náležitě dostála, či tyto zájmy v jednotlivém případě zanedbala, o tom může býti rozhodnuto jen cestou veřejnoprávní. Pořad práva jest nepřípustný. Jelikož dle §u 240 c. ř. s. o otázce nepřípustnosti práva v každém období sporu z úřední moci může býti rozhodnuto, musel býti rozsudek jakož i řízení, jemu předcházevší pro nepřípustnost pořadu práva zrušen a žaloba odmítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurs není opodstatněn. Nejvyšší soud sdílí názor odvolacího soudu a poukazuje stěžovatele na důvody napadeného usnesení, které jsou v podstatě správné a nebyly vyvráceny rekursem. K jeho vývodům se podotýká, že žalobce v prvé stolicí netvrdil soukromoprávní poměr k žalované obci, nýbrž tvrdil pouze, že žalovaná obec náležitě nedostála povinnosti jí uložené v §u 3 vládního nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. Tato povinnost nevyvěrá ze soukromoprávního poměru, nýbrž z poměru veřejnoprávního. Žalobce a žalovaná obec nevystupují zde jako rovnoprávné podměty právního poměru, nýbrž jako podřízený člen k nadřízenému veřejnoprávnímu svazu, který ve veřejném zájmu pro svého příslušníka má býti činným ve smyslu uvedeného §u. O tom, zda obec tuto povinnost řádně vykonala, možno rozhodovati jen se stanoviska veřejnoprávního. Právem proto odvolací soud uznal, že v tomto případě pořad práva jest vyloučen. (Viz rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 4154 sb. n. s.). Za tohoto stavu věci není potřebí řešiti přípustnost anebo nepřípustnost pořadu práva s hlediska §u 37 obecního zřízení pro Čechy ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zákoníka.

Čís. 5394.

V tom, že žalovaný, byv řádně obeslán, se nedostavil k roku, protože položen byl na den, uznáný státně za svátek, nelze spatřovati důvod zmatečnosti dle §u 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 27. října 1925, R I 876/25.)